

særlig for den højtærede Kirkeminister, at forsøge at rydde de Hindringer af Vejen, naar man erkender, at Vejaafstandene ere saa store. Der er i den sidste Menneskealder derude vokset en stor Befolkning op, som har langt til Kirke, som er meget religiøst vakt, og som har særlig Trang til Betjening i kirkelig Henseende. Jeg kan derfor ikke forstaa rettere, end at saa maa der ogsaa deri ligge en stærk Opfordring til de Myndigheder, der have med Ledelsen af Kirkens Sager at gøre, til at se at komme over de Vanskeligheder, der mulig kunne være i Retning af Betjening, naar det er det, der er i Vejen, og det er det vel sikkert nok.

Der er et andet Forhold, som ikke vedrører en Kirke, men som dog er ret bedrøvet med dette alligevel. Det er ærede Medlemmer bekendt, at vi i Fjor vedtog en Bevilling til en Kirke i Karstoft. Denne Kirke er altsaa kommen foran Ildrhede, og det er vel netop af den Grund, at her kunde Betjening skaffes til Veje; men der var den Mærkelighed derved, at for at faa den skaffet til Veje, skulde man have et Løfte fra Præsten i Skarrild om, at han vilde betjene den. Det vilde han meget gerne, havde baade Lyst og god Villie dertil; men Vanskeligheden laa i at faa Befordring, og da det er et lille Embede og Indtægterne ere meget smaa og Kaarene for Præsten meget tarvelige, holdt de svært igen og vilde foruden Kirkebevillingen have Bevilling til Befordringsgodtgørelse. Dette blev i Fjor hverken foreslaaet eller vedtaget, og det laa i, at under de tilstedeværende Forhold — saaledes har jeg i alt Fald forstaaet, hvad der er mig meddelt — var der fra Myndighedernes Side meddelt Kirkekomiteen og vedkommende Præst, at de kunde have Haab om at faa Kirken og Bevillingen til Bebyggelsen, naar Præsten vilde paatage sig Befordringsomkostningerne. Under dette Tryk turde Præsten ikke paatage sig Ansvar for at sige Nej og har derfor forpligtet sig til selv at afholde Kørselsudgifterne. Embedet er nu meget lille, og Jordlodden har efter de 2 foregaaende Præsters Opgivelse givet Underskud, efter den næstnæstsidste Præsts Opgivende gav den en Mindreindtægt paa 200 Kr. — og efter den næstsidste Præsts Opgivelse — 800 Kr., hvilket den nuværende Præst dog mener er for meget, Jorden har jo ikke i hans Tid været i Drift, det er meget let Jord, derimod er der en Del Eng, som giver nogenlunde godt Udbytte, han har nu faaet Tilladelse til at sælge Høet og har paa den Maade faaet en Smule Ind-

tægt. Men naar han nu skal til at betjene Kirken i Karstoft, kan han ikke gøre det, uden at skulle skaffe Befordring, og da der ikke er let Adgang til at faa Kørsel for en rimelig Pris, er Følgen, at han igen skal til at gaa i Drift med Gaarden, og det vil give forøgede Udgifter, man maa jo huske paa, at Lodden ligger ude af Drift og uden Gødning, og der vil derfor i det første Aar blive betydelige Udgifter. Derfor henstiller jeg til velvillig Overvejelse saavel af den højtærede Kirkeminister som af Finansudvalget, om man ikke kunde finde Grund til at give den ved saadanne Lejligheder sædvanlige Kørselsgodtgørelse, saa vidt jeg husker, 300 Kr. En Del af det vil falde saa tidlig, at det vil faa Betydning for det Finansaar, som dette Finanslovforslag vil blive Lov for.

Angaaende § 21 ønsker jeg at sige et Par Ord, skønt jeg er noget tvivlraadig i saa Henseende. Det findes under § 21 I. C. 2., og det ses i Anmærkningerne hertil, at den afskædigede Præst fra Harboøre, M. A. Jensen, har faaet en Pension paa 189 Kr. 74 Ø., og det foreslaas her, at han nu skulde have et Tillæg saa stort, at han kunde faa en Aarsindtægt paa 600 Kr. Finanskassen skulde altsaa give ham et Tillæg paa 410 Kr. 26 Ø. Jeg har ikke noget mod Pastor Jensen og heller ikke noget mod hans Forkyndelse, jeg mener, at der skulde være nogenlunde frit Slag ogsaa inden for Folkekirken; men jeg vilde gerne drage Opmærksomheden herhen paa i denne Tid, hvor det hedder sig, at man gerne skulde spare. Det er jo sagt af den ærede Taler i Middagsmødet, at mange Bække smaa gøre en stor Aa. Det er derfor et Spørgsmaal, om det egentlig er korrekt — jeg ved godt, at man har gjort noget lignende i andre Tilfælde — at give saadanne Bevillinger til Mænd, der staa i deres unge, kraftige Alder og kun i en forholdsvis meget kort Tid have været i Statens Tjeneste; thi det er jo i Virkeligheden et Beneficium for Manden at blive sat ud af Embedet og saa faa et saadant Tillæg. Det hedder sig jo nok, at det kun er for et Aar, men vi vide jo nok, at det vil blive ved, saa længe Manden lever, og i alt Fald skal der stærke Grunde til at tage en saadan Understøttelse fra ham. Det er altsaa ikke en Opfordring til ikke at give ham de 410 Kr., men en Henstilling til nærmere Overvejelse, om det i det hele taget ikke var Tid nu at sige stop.

Under disse Dages Forhandlinger er der ogsaa blevet talt om Skytteforeningerne. Derom kan jeg fatte mig kort, da jeg i